

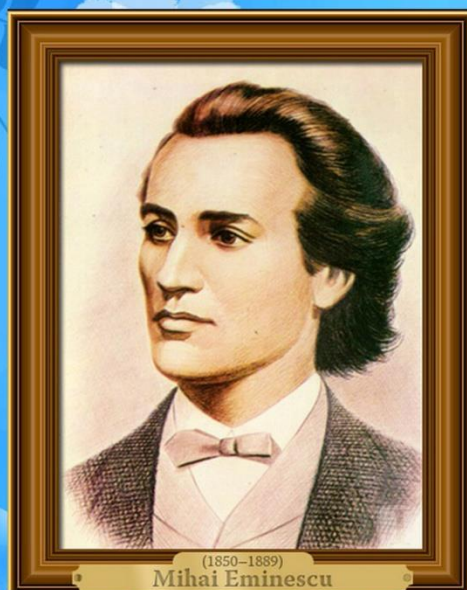
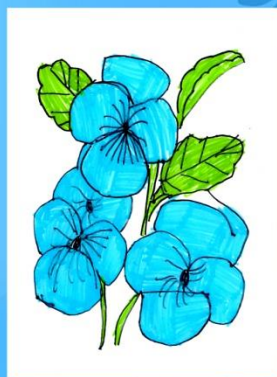


FLOARE ALBASTRĂ

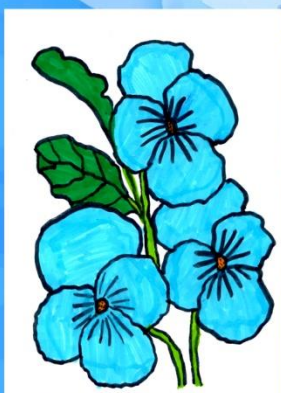
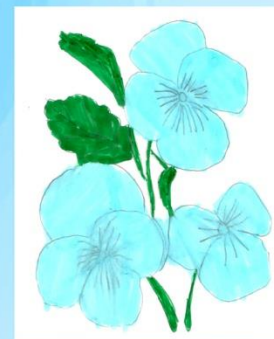
- publicație a Școlii Gimnaziale
„Mihai Eminescu” din Ploiești -



NR.1, AN 1, 2020



(1850-1889)
Mihai Eminescu



ISSN 2734-7125

ISSN-L 2734-7125

EMINESCU 2020 – 170 de ani

„EMINESCU N-A MURIT, CI DOAR S-A RETRAS ÎN ETERNITATE”

Eminescu nu a fost doar o minte genială, ci un suflet viu, în permanentă zbatere și căutare, pendulând între neliniștea filosofică și nostalgia religioasă, punându-și toate marile întrebări, chiar dacă nu va fi ajuns și la toate marile răspunsuri. Eminescu e atât de mare, încât rămâne exemplar și-n împlinirile și-n ratările lui.

Referindu-se la figura emblematică a poetului nostru național, marele filosof C-tin Noica spunea: “Ca și Goethe pentru germani, Eminescu este conștiința noastră mai bună. Caietele sale te petrec prin atâtea lumi ale gândului și ale inimii, încât până la urmă ți se întâmplă să vezi cum ceea ce voiai uneori să spui stă mai bine spus acolo. Când unui popor i se face un asemenea dar, trebuie să știe să-l primească, cu tinerii lui cu tot.”

Așadar, suntem cu toții urmașii lui Eminescu, ipostază care ne onorează, dar ne și obligă și de aceea ne simțim datori “să-l redescoperim” pe Eminescu – scânteia divină care ne-a înnobilit identitatea națională. Eminescu se cere nu atât vorbit, cât trăit, asumat și asimilat în neodihna lui creatoare și în dorul lui de desăvârșire. Eminescu n-are nevoie să fie canonizat ca să fie Eminescu. Eminescu este și rămâne Eminescu așa cum a fost, cu toată umanitatea lui contradictorie și cu toată genialitatea lui fascinantă. Sacralitatea lui Eminescu rezidă în fiecare suflet încolțit de **dor**, în fiecare crâmpă de **stea** ce-și scaldă fața în undele **lacului** albastru. Aflat “pretutindeni și nicăieri”, **Din valurile vremii...**, suntem cu toții conștienți că **Numai poetul** ne luminează calea. De aceea, **Prin nopți tăcute, Când amintirile...** ne dau târcoale, renaște în noi **Speranța** că Eminescu rămâne viu în sufletele și conștiințele noastre de români, căci, așa cum însuși poetul afirma: **Patriotismul ... nu este iubirea țărânei, ci iubirea trecutului. Fără cultul trecutului, nu există iubire de țară.**

Și astăzi, sau, mai ales astăzi, resimțim efectele nefaste pe care le au asupra culturii naționale încercările prin care unii dintre literații români, în loc să fie mândri că avem prin opera lui Eminescu un geniu ceresc, așezat în limbul absolutului, se străduiesc să-i taie luceafărului nostru aripile de lumină și să-l coboare în întuneric și uitare.

Însă, noi ne aflăm astăzi aici pentru a le aminti tuturor că Eminescu rămâne pentru cultura românească și pentru sufletul poporului său ceea ce este Cervantes pentru spanioli, Victor Hugo pentru francezi, Shakespeare pentru englezi și Dante pentru italieni.

Să nu uităm, aşadar, că Eminescu n-a murit şi nu va muri niciodată. Depinde, însă, de noi dacă ne dovedim capabili să-i onorăm nemurirea.

Prof. Burlacu Daniela



2019 - 130 de ani de la trecerea în veşnicie a lui Mihai Eminescu

Mihai Eminescu, poetul nostru naţional, a murit în urmă cu 130 de ani, pe 15 iunie 1889, în casa de sănătate a doctorului Şuţu, situată pe strada Plantelor din Bucureşti, unde oscilase, tragic, între perioade de aparentă sănătate şi episoade de revenire a bolii. Moartea nu i-a fost pe măsura creaţiei. Imediat după moartea lui Mihai Eminescu, medicii au găsit în halatul poetului un mic carneţel cu versuri. Erau ultimele poezii ale poetului, scrise în sanatoriul pentru boli psihice unde a stat internat în ultimul an de viaţă. Se presupune că una dintre poeziile a fost scrisă de Eminescu în ultima oră de viaţă.

Poeziile găsite în carneţel, au fost scrise spuneau admiratorii săi, în ultimele zile de viaţă, iar ultima dintre ele, cu o oră înainte de moarte. De altfel, în versuri se ghiceşte sentimentul morţii apropiate. Poeziile nu au titlu şi au fost publicate de Ilie Ighel Deleanu în revista „Fântâna Blanduziei”. „Din notesul despre care am făcut menţiune în numărul trecut am mai putut scoate următoarele strofe, pe care le punem sub ochii cititorilor, întocmai cum se găsesc”, prezenta cititorilor redactorul Ighel în numărul din 23 iulie 1889. În acest număr era publicată poezia „Stelele-n cer”, titlul fiind adăugat de redactor după primul vers. Pe acelaşi carneţel, mai era scrisă o poezie - „Viaţa”, intitulată astfel de redactorul

de la „Fântâna Blanduziei”. Poezia „Viața” a publicat-o în aceeași revistă pe 1 august 1889.

Un lucru mai puțin cunoscut este că, în vremea în care Eminescu a scris poezia „Pe lângă plopii fără soț”, era îndrăgostit de Cleopatra Lecca Poenaru, fiica pictorului Constantin Lecca și verișoara lui Caragiale. Prietenă cu Maiorescu, ea venea adesea pe strada Mercur nr.1, unde se țineau seratele literare. Acolo a cunoscut-o Eminescu și s-a îndrăgostit de ea. Cleopatra avea casă pe strada Cometa nr. 16, o stradă cu plop, pe care Eminescu i-a numărat și a observat ca îi dă un număr fără soț.

Ce nu se știe este că Mihai Eminescu nu a suportat niciodată matematica, fiind o materie cu care nu se împăca deloc. „N-ajunsesem nici la vârsta de douăzeci de ani să știu tabla pitagoreică, tocmai pentru că nu se puseseră în joc judecata, ci memoria! Și, deși aveam o memorie fenomenală, numere nu puteam învăța deloc pe de rost, întrucât îmi intrase în cap ideea că matematicile sunt științele cele mai grele de pe fața pământului”, se menționează în „Viața lui Mihai Eminescu”, de George Călinescu.

Uimitor este că una dintre pasiunile sportive din tinerețea lui Eminescu a fost fotbalul. Cunoscuții poetului spuneau că îi plăcea să joace fotbal și că avea reale calități pentru jocul cu mingea. Fotbalul l-ar fi deprins de la Aron Pumnul, profesorul său din perioada adolescenței când era elev la Cernăuți. Cu toate acestea, sportul la care se spune cu siguranță că Eminescu excela era înotul. Poetul era un foarte bun înotător, capabil chiar de mișcări acrobatice și trucuri în apă. Și-a făcut ucenicia de înotător scaldându-se în bălțile cu stuf de la Ipotești încă din fragedă copilărie. A continuat să înoate și la Cernăuți unde, spune Călinescu, și-a făcut o formă fizică de invidiat.

Printre lucrurile mai puțin cunoscute despre Eminescu se numără și formula sa originală de salut, dar și modul cum știa să le răspundă prietenilor. Cu oricine se întâlnea, Eminescu îl saluta cu „Trăiască nația!”. „Poetul era cunoscut ca fiind un patriot adevărat. Acest salut al său stârnea, de obicei, simpatia. Prietenii, când îl zăreau, obișnuiau să i-o ia înainte și îi spuneau ei «Trăiască nația!». El răspundea atunci răspicat : «Sus cu dânsa!».

Prof. Laura Stoica

Școala „Mihai Eminescu” în presa prahoveană

„Festivalul Toamnei”, un eveniment inedit organizat de elevii de la “Mihai Eminescu” din Ploiești prin care au strâns bani pentru modernizarea școlii

(articol publicat pe site-ul www.realitateadeprahova.net la data de 25 octombrie 2019, autor Vlad Dumitrescu)

Conducerea unității de învățământ a luat decizia să organizeze “Festivalul toamnei”, un eveniment aflat la prima ediție, în care micuții aparținând celor 15 clase primare și 11 clase gimnaziale, îndrumați de cadrele didactice din unitatea de învățământ, au desfășurat numeroase programe artistice.

Îmbrăcați în costume naționale, elevii și-au manifestat spiritul patriotic prin diverse momente artistice. Totodată, micuții au decorat cu motive autumnale zonele în care fiecare clasă și-a amenajat câte un stand, unde au adus pentru a vinde produse confecționate sau preparate de ei înșiși, dar și cu ajutorul cadrelor didactice și al părinților.

A fost un adevărat festin culinar și vizual chiar și pentru cel mai critic vizitator. Dulceața, compotul, zacusca, murăturile, fructe și legume de toamnă, decorațiunile, prăjiturile, produse de patiserie, limonada, tablourile pictate de către elevi sau obiectele confecționate din materiale reciclabile au principalele atracții ale festivalului.

Pe lângă talentele și abilitățile demonstrate, tinerii implicați au dat dovadă de un puternic spirit civic și social, un exemplu demn de urmat și de alți membri ai comunității ploieștene. Astfel, în urma vânzării produselor din cadrul festivalului, s-a colectat suma de 15.500 lei, bani cu ajutorul cărora vor fi realizate în incinta școlii locuri de joacă și de recreere pentru elevi (desene, jocuri, șotroane și spații amenajate în vederea desfășurării unor lecții în aer liber.

Și cum spiritul competitiv încurajează performanța, elevii au fost impulsionați și de câștigarea unuia dintre cele trei concursuri organizate, prin care au fost premiate cel mai frumos stand, cel mai amuzant dovleac și cea mai bună vânzare de produse.

Inventivitatea, implicarea și entuziasmul elevilor au fost de-a dreptul remarcabile și molipsitoare. Aceștia au demonstrat deținerea unor reale abilități antreprenoriale, au identificat și aplicat metode hazlii de promovare a produselor, au creat reclame inedite, au fost competitivi și inovativi.

Concluzia nu poate fi decât aceea că ediția I a Festivalului toamnei a fost un real succes, iar părinții prezenți și-au exprimat dorința de a participa și în viitor la cât mai multe activități asemănătoare celei desfășurate.

O lecție de educație non-formală în care elevii Școlii „Mihai Eminescu“ din Ploiești au fost, artiști, antreprenori, concurenți, dar s-au și distrat

(articol publicat pe site-ul www.observatorulph.ro la data de 25 octombrie 2019, autor Liliana Maxim Minculescu)

Un frumos exercițiu artistic, practic, dar și financiar a fost derulat joi la Școala Gimnazială „Mihai Eminescu“ din Ploiești. Elevii, îmbrăcați cu piese ale costumului tradițional, au vândut tot felul de produse conservate, la care au primit ajutorul părinților, fie lucruri realizate de ei. Banii vor fi investiți în amenajarea unor locuri de joacă/recreere pentru școlari.

Pentru că și-au dorit să arate într-un fel anume cât de frumoasă și bogată este toamna, dar să se și bucure de tradițiile noastre, elevii Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu“ din Ploiești au fost angrenați într-un eveniment aflat la prima sa ediție. „Festivalul Toamnei“ s-a adresat tuturor elevilor din cele 26 de clase cât are școala în total. Activitățile s-au derulat în două schimburi, la prânz pentru clasele primare, și după-amiază pentru cele gimnaziale.

Elevii au fost pe rând artiști, oferind momente de dans, interpretare vocală sau instrumentală și recitare, au fost designeri pentru școala lor pe care au decorat-o cu motive autumnale, dar au fost și mici antreprenori, realizând un mic târg de sezon cu produse realizate cu ajutorul părinților sau individual. Au vândut: dulceață, compot, zacuscă, murături, fructe și legume de toamnă, decorațiuni, jucării, obiecte realizate de ei etc.

Au adunat suma de 15500 de lei, bani cu ajutorul cărora vor fi realizate în incinta școlii câteva locuri de joacă/ recreere pentru elevi (desene, jocuri, șotroane imprimate cu vopsea pe asfaltul din curtea școlii și spații amenajate special pentru desfășurarea unor lecții în aer liber).

Elevii au fost impulsionați și de câștigarea unuia dintre cele trei concursuri organizate în cadrul festivalului școlii, pentru cel mai frumos stand, cel mai amuzant dovieac și cea mai bună vânzare de produse.

Proiect inedit. Află de ce 200 de elevi din Ploiești merg cu bucurie la școală chiar în vacanță!

(articol publicat pe www.prahovaeconomica.eu)

Mai mulți elevi ai școlii ploieștene “Mihai Eminescu” se bucură de o activitate deosebită, în limba engleză, chiar în școala lor. Chiar dacă sunt în vacanță, cei 200 de elevi au participat încântați la școala de vară din cadrul Proiectului „DISCOVER” – organizat de Asociația **AIESEC** din București. Școala “Mihai Eminescu” din Ploiești este singura din oraș, dar și din Prahova unde se desfășoară acest proiect.

Elevii participă la tot felul de activități în limba engleză alături de 22 de voluntari internaționali din China, Hong Kong, Thailanda, Turcia și Azerbaidjan, dar și de 25 de liceeni și studenți români din cadrul programului Local Volunteer. Jocurile abordează teme diverse, toate foarte importante pentru dezvoltarea elevilor: dezvoltarea conștiinței de sine, emoțiile, empatia, creativitatea, dorințele și așteptările, disciplina și managementul timpului, cetățenia activă, gândirea critică, ascultarea activă, asumarea unor riscuri, creșterea motivației, bullyingul, luarea deciziilor potrivite etc.

Totodată, micii ploieșteni au fost încântați să afle informații despre cultura și istoria țărilor din care provin voluntarii.





Satul Găgeni în conștiința prahoveană

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a declarat anul 2019, în Patriarhia Română, ca fiind „Anul omagial al satului românesc (al preoților, învățătorilor și primarilor gospodari)”. Satul românesc a reprezentat din cele mai vechi timpuri vatra plămădirii, păstrării și promovării conștiinței naționale și religioase românești, motiv pentru care se cade ca cei care au contribuit la aceasta, în mare parte puțin cunoscuți să fie readuși în conștiința generațiilor mai noi.

De aceea doresc să aduc în prim plan câteva personalități ale satului Găgeni, nu departe de Ploiești, care au rămas în conștiința locală.

Cel mai vechi dintre aceștia este **Episcopul Ghenadie Niculescu** al Buzăului. Acesta s-a născut la data de 28 noiembrie 1874, într-o familie de moșneni din satul Găgeni, comuna Păulești, purtând din botez numele Gheorghe. După ce a urmat școala primară în Ploiești, a absolvit Seminarul Teologic „Veniamin” din Iași în 1898 și Facultatea de teologie din București în 1902. Diacon la schitul Nămiești (1899 – 1902), preot în Cocargeaua (azi Pietreni), jud. Constanța și protopop al județului Constanța (1902-1904), paroh în Nalbant, jud. Tulcea (1904), apoi la biserica „Sf. Împărați” din Tulcea (1905-1910), protopop al jud. Tulcea (1904-1910), profesor la Liceul de fete din Tulcea (1904-1910), preot la catedrala episcopală din Râmnicu Vâlcea (1911 -1922), protopop al jud. Vâlcea (1911- 1913), profesor și director al Seminarului „Sf. Nicolae” din Râmnicu Vâlcea (1910 - 1911 și 1913 - 1922), profesor și director al Seminarului „Sf. Andrei” din Galați (1922-1923); episcop al Buzăului (ales la 29 mart. 1923, instalat la 24 mai 1923), până la moartea sa întâmplată la 29 august 1942.



În decembrie 1984 se mută în satul Găgeni scriitorul și umoristul **Vlad Mușatescu**, personalitatea care dă și numele Școlii din Găgeni. Aici, inspirat de oamenii locului dar și de frumusețea și liniștea satului, va scrie mai multe cărți, oameni din sat devenind personaje ale cărților sale. În cartea sa „Oameni de bună credință” descrie satul său adoptiv astfel: „Aici, la Găgeni, mă cunoaște aproape tot satu’ ca pe un cal breaz. Iar oamenii locului îs mai toți puși pe umor, eventual pe gâlceava (de unde, se zice, vine și



numele satului. Mai mult de-atât, am scris un roman umoristic, mai anii din urmă, pentru tineret, Expediția Nisetru 2, cu eroi dintre vecinii mei de uliță. Cred că vă imaginați, succesul a fost uriaș. Ca și vânzarea. Deci, ce mai bravură, sunt cunoscut în localitate. Și-i iubesc tare mult pe găgenari. Indiferent de partidul din care fac parte. Găgenarii sunt deștepți, descurcăreți și calici la muncă. Își dau și vloga din ei, să le fie bine lor și familiilor. De bine, de rău, personal mă înțeleg de minune cu vecinii, cu lumea satului și, mai ales, cu prichindeii, care învață în școala de lângă mine, chiuind și ciripind cât îi ziua de lung.”

Nu în cele din urmă este vrednicul de amintire preot **Ioan M. Pița**, prin strădania căruia satul Găgeni de astăzi are o biserică. Vechea biserică

a satului s-a năruit la cutremurul din 1977. Preotul paroh de atunci, Ștefan Orleanu, fiind în vârstă, s-a pensionat cu data de 1 februarie 1978, fiind înlocuit cu preotul Ioan M. Pița. Așa cum afirmă Constantin Ilie în cartea sa *Păuleștii din Prahova - repere monografice, comentarii, amintiri*, acesta era stăpânit de dorința arzătoare de a construi un locaș bisericesc nou. Pentru a-l realiza, împreună cu enoriașii săi, au ales un amplasament în mijlocul satului, pe șoseaua principală care merge spre Slănic. A întocmit documentația necesară care a fost aprobată de Arhiepiscopia Bucureștilor și imediat, la 14 septembrie 1984, a făcut slujba de sfințire a locului. În mai puțin de o lună, între 15 septembrie și 24 octombrie, s-au executat fundațiile, elevațiile și zidăria până la înălțimea de 4 m. A fost o provocare neașteptată pentru regimul comunist de atunci, care a trecut la represii încercând să demoleze lucrările executate, folosind buldozerele. Pentru a împiedica acțiunea acestora, preotul Pița, cu fiul cel mic în brațe, s-a opus stând în calea acestor mașini distrugătoare.



Lucrările au fost sistate până la 30 iunie 1987, când, în urma obținerii autorizației nr. 26/ 1987, ele au fost reluate și terminate la sfârșitul anului 1988. Părintele a trecut la cele veșnice la 6 decembrie 2003 nu înainte de a-și vedea visul cu ochii, sfințirea noii biserici cu hramul Sfinții Voievozi Mihail și Gavriil al vechiului locaș de cult năruit dar și cu noul hram Sfânta Parascheva. Mormântul părintelui veghează și astăzi din curtea bisericii, locul ctitorilor.

Prof. Pătulea Florin

Dezvoltarea relațiilor interpersonal prin joc

Personalitatea copilului se formează în timp, datorită interacțiunii continue între factorii interni și cei externi, maturizarea fiecărei funcții se face treptat și depinde pe de o parte, de marurizarea sistemului nervos, care stă la baza tuturor proceselor psihologice, iar pe de altă part e de mediul în care trăiește și interacționează. Dezvoltarea psihică a copilului este un process complex, cu rădăcini adânci în mediul social, familial și cultural, fiecare vârstă are particularitățile și ritmurile ei de dezvoltare, de asimilare și de adaptare la lumea înconjurătoare.

Copilul parcurge diferite stadii care înseamnă tot atâtea etape de dezvoltare a personalității și comportamentului, a posibilităților de răspuns la condițiile externe. Pe măsură ce copilul crește, comunicarea, afectivitatea, acțiunile voluntare, procele de cunoaștere, tind să se cristalizeze, să capete formă și o anumită stabilitate, definind în ansamblul lor, tot ce are omul mai complex și mai valoros.

Activitatea psihică a copilului se dezvoltă și se modelează treptat, după relațiile vieții sociale, după cerințele ei găsindu-și tot mai bine locul în contextul lumii înconjurătoare.

M. Gorki evidențiază scopul principal al jocului prin intermediul căruia copiii cunosc lumea înconjurătoare. Pentru copii, jocul reprezintă o sursă inepuizabilă de impresii care contribuie la îmbogățirea cunoștințelor despre lume și viață, formează și dezvoltă caractere, deprinderi, înclinații, aspirații.

În dezvoltarea proceselor psihice, în formarea și dezvoltarea personalității copiilor preșcolari și școlari mici, jocul, învățarea și activitatea sunt factori importanți și, în același timp, efect al acestei dezvoltări. În timpul copilăriei, în ansamblu, jocul ocupă un loc central. Este așadar forma de manifestare care îi satisface în cel mai înalt grad nevoia de activitate.

În procesul jocului copilul dobândește numeroase și variate cunoștinte despre mediul înconjurător. Totodată i se dezvoltă procesele psihice de reflectare directă și nemijlocită a realității: percepțiile, reprezentările, memoria, imaginația, gândirea, limbajul. Se constată așadar realizarea unor sarcini intelectuale, ce devin tot mai accesibile în joc datorită îndrumărilor verbale date de adult. Copilul percepe, memorează, gândește în timp ce acționează.

Jocul este și un mijloc important nu numai de manifestare, dar și de dezvoltare a emoțiilor și sentimentelor social-morale. Mai cu seamă în jocurile colective se formează și se dezvoltă astfel de sentimente social-morale, cum ar fi: prietenia, solidaritatea, compasiunea etc. În ansamblu, în joc se mobilizează întreaga viață psihică a copilului, conducând la „umanizarea” și socializarea acestuia, la dezvoltarea psiho-fizică armonioasă.

Jocul creativ, ca modalitate de stimulare permanentă a creației și creativității, reprezintă unul din noile principii psihopedagogice pe care se întemeiază educația prin limbajul artei. Jocul creativ este cea mai accesibilă și mai pasionantă formă de a satisface o nevoie vitală, de la cele mai fragede vârste.

Jocul este începutul comunicării interactive care facilitează dezvoltarea relațiilor interpersonale. El alimentează imaginația, explorează speranțele și temerile, mărește cunoștințele.

Copilul învață astfel să dea sens lumii.

Prof. învă. primar Dana Evelin Petre

Copiii și ora de Religie în școli

Ar fi bine să amintim că, reintroducerea orei de religie s-a făcut, în anul 1990, firesc și pașnic, printr-un proces cât se poate de natural, la un popor cu credință milenară, care a jinduit frustrant de mult să cunoască și altceva decât materialismul-dialectic, odele și tezele ceaușiste, cenzura.

Astăzi, când porțile libertății de exprimare s-au deschis, de mai bine de 30 de ani, rămâne trist faptul că mulți oameni trec în revistă toate științele, dar într-un mod regretabil omit știința despre Dumnezeu - Religia. La un popor cu aproape 90% ortodocși reintroducerea religiei, ca materie în școli a reprezentat și reprezintă un act reparativ și de bun simț, o consfințire a întoarcerii la matcă.

Revenind la zile noastre, mă întreb în cunoștință de cauză: „Pot oare acești ani de manelizare, de libertinaj predicat și practicat, de atitudini antisociale, de îmbuibare cu sex, scandal și crime să facă uitați două mii de ani de creștinism?”. Cu siguranță nu? Nu poți ca român să-ți negi cultura, tradițiile și esența!

Conștiința omului trebuie să fie permanent în legătură cu valorile morale, cu morala, cu esteticul, cu esența vieții, cu Lumina și Adevărul, cu învățătura lui Iisus. De aceea conștiința omului trebuie hrănită de la vârste fragede cu cuvântul **lui/despre/către** Dumnezeu.

În pofida demersurilor unor asociații plătite pentru a avea atitudini anticreștine, mai remarcăm faptul că ora de religie își vede pașnică de treaba ei, chiar dacă mulți îi cântă prohodul. De ce? Pentru că cei mici vin cu un bagaj genetic din cer și le place ora de Religie, o solicită, le este familiară, o iubesc. Copilul știe să discearnă și singur, dacă îi trebuie Religie sau nu, fiindcă avem o abundență de mijloace de informare, fără precedent. „Lăsați copiii să vină la Mine”, ne-a spus Iisus printr-une mesaj peren. Când copilul va crește și va da peste „tihna”, „răsfățul”, „laptele și mierea” vieții de adult, îi va prinde bine că a învățat în școală să zică „Tatăl nostru”, să comunice cu Dumnezeu sau și să-și facă semnul crucii.

Așadar, fără să exagerăm, putem spune că apostolatul educațional de astăzi se face cu sprijinul orei de Religie și că acesta nu ar avea suport real fără Domnul Iisus și micii lui apostoli – COPIII.

Prof. Cristian Șerban

Dezvoltarea motivației elevilor- un obiectiv educațional fundamental

Motivația de a învăța este segmentul primordial al succesului școlar. Sursele motivației sunt multiple și complexe. Literatura de specialitate promovează ideea conform căreia factorii intrinseci și cei extrinseci condiționează și influențează motivația pentru învățare. Motivația poate fi definită ca fiind acele mobiluri interioare care direcționează comportamentul uman. Forțele externe, de orice natură, de asemenea pot influența comportamentul, dar, totuși, esențialmente, acesta este ghidat și susținut de forțele interne ale individului.

Componente interne ale educației pentru a învăța:

- Curiozitatea

În planul învățării, pentru a descrie dimensiunile cu cea mai mare influență asupra reușitei școlare, behavioriștii operează cu astfel de termeni ca „recompensă” și „pedeapsă”. Comportamentul uman este însă mult mai complex, decât atât. Oamenii sunt, în mod natural, curioși.

- Autoeficiența

Termenul de „autoeficiență” ar putea fi explicat prin puterea de a gândi pozitiv. Autoeficiența este, de fapt, ceea ce psihologii descriu prin „încrederea în propriile forțe” și „prezența convingerii de reușită”. Abordat din aceste perspective, acest concept poate fi aplicat cu maximă relevanță motivației de a învăța. Elevii care au dubii în ceea ce privește abilitatea lor de a reuși nu sunt suficient de motivați pentru a învăța.

- Atitudinile

Atitudinea este, în realitate, o comoditate iluzorie. Și asta pentru că, de cele mai dese ori, atitudinile sunt iscusit menajate sau disimulate. Deseori, între atitudine și comportamentul ostentativ nu există congruență.

Pentru profesor este foarte important să cunoască care este atitudinea elevilor săi, cu referire, în special, la conținutul disciplinei.

- Necesitățile

Necesitățile unui elev diferă enorm de cele ale altora. Elevii nu ar fi pregătiți să învețe, dacă nu și-ar satisface nevoile de la nivelurile inferioare, fiind, de exemplu, flămânzi.

Scopul final al educației ar consta în structurarea activităților astfel încât realizarea acestora să conducă la satisfacerea necesităților de la nivelurile superioare.

- Competența

Competența este în corelație directă cu autoeficiență. Ființele umane simt plăcere colosală atunci când fac ceva foarte bine. Doar succesul, însă, nu este suficient pentru unii elevi. Profesorul trebuie să ofere elevilor care au carență a sentimentului de autoeficiență nu doar situații în care aceștia ar obține succes, ci de asemenea, să le creeze oportunități de a-și asuma sarcini provocatoare pentru a demonstra sie însuși că le pot realiza cu succes.

- Satisfacția

Satisfacția elevilor poate fi intensificată prin celebrarea reușitelor. Recunoașterea succeselor elevilor, atât în public, cât și în particular, consolidează comportamente și atitudini care au asigurat obținerea succesului. În continuare elevii vor tinde să procedeze în mod similar sau chiar mai elaborat, având scopul de a reuși din nou.

Prof. Mădălina Adriana Gheorghe

O altfel de lecție

În fiecare an, pe data de 20 noiembrie, elevii Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” desfășoară activități educative dedicate *Zilei Internaționale a Drepturilor Copilului*.

În 2019 s-au împlinit 30 de ani de la aprobarea Convenției Națiunilor Unite cu privire la Drepturile Copilului, la nivel internațional s-a desfășurat cea mai mare lecție pe această temă, din inițiativa UNICEF. Și clasa Pregătitoare C a răspuns cu interes acestei invitații, elevii arătându-se foarte receptivi la materialele prezentate de doamna învățătoare, materiale puse la dispoziție pentru această lecție de către Platforma QIE – *Quality Inclusive Education*.

Îmbrăcați în tricouri de culoare albastră, ca simbol al susținerii drepturilor copilului, cei mici au aflat cu ce scop a fost elaborată și aprobată Convenția Drepturilor Copilului, au identificat câteva drepturi specifice vârstei lor, au discutat despre importanța acestora, apoi le-au exemplificat prin colorarea unor imagini sugestive. Toate materialele didactice au fost atractive și utile, putând fi utilizate cu orice ocazie în care se discută despre respectarea sau încălcarea drepturilor copiilor.

Ne-am bucurat că am reușit să fim uniți prin această activitate cu mulți elevi din țară și din întreaga lume pentru a desfășura o altfel de lecție, una foarte importantă pentru copiii noștri, urmând deviza: **un copil educat, un drept respectat, un viitor mai bun!**

Prof. Înv. Primar Monica Maria Șahanschi

Limba latină – bază a limbilor europene

Motto:

„...limba latină este incomparabil mai desăvârșită, mai frumoasă și mai nobilă decât oricare dintre limbile moderne și se plimbă cu atâta grație în podoabele ce le aparțin tocmai acestora, adică în zorzoanele disprețuite inițial de ea însăși.” -

Arthur Schopenhauer

Putem considera, pe bună dreptate, limba latină ca fiind „limba marilor civilizații”. De-a lungul secolelor latina a fost recunoscută ca fiind una dintre cele patru limbi sacre (alături de greaca veche, ebraica și slava veche), având rol de limbă a religiei, a diplomației, a științei, a învățământului în multe țări din Europa nu doar în Antichitate și în Evul Mediu, dar încă mult timp după aceasta. Despre limba latină filosoful Schopenhauer susținea că cine nu știe latina este asemenea omului care se găsește într-o regiune frumoasă învăluit de ceață: orizontul său este foarte limitat, el vede clar numai ce este în imediata lui apropiere și la vreo câțiva pași se pierde în vag. Din contră, orizontul celui ce știe latinește câștigă foarte mult în întindere, cuprinzând secole mai noi.

Putem afirma fără echivoc că limba latină este limba fundamentală a culturii europene. Latinitatea joacă un rol central și universal în schimbul de idei, în conlucrare și integrare. Limba latină trăiește prin limbile moderne, în special prin cele de origine romanică, manifestându-se nu doar prin lexic, ci și printr-un întreg patrimoniu de maxime, aforisme care își fac loc tot mai frecvent în mass-media. Astăzi limba latină este numită limbă moartă, pentru că aceasta a încetat să fie o limbă de comunicare în societatea de astăzi. Cu toate acestea utilizăm cuvinte de origine latină în aproape toate limbile europene.

Așadar, rolul limbii latine în cultura europeană este greu de supraestimat și cu atât mai mult de subestimat. Limba latină a dat naștere mai multor limbi europene, este baza majorității limbilor europene, a intrat în vocabularul lor și în structura gramaticală a acestora, alfabetul latin este baza fonetică a transcrierii internaționale a tuturor limbilor străine.

Prof. Iuliana Pătulea

Folosirea acompaniamentului muzical în activitatea de educație fizică și sport

Dezvoltarea și modernizarea procesului de învățământ presupune accentuarea conținutului formativ, folosirea unor tehnologii precise și instrumente care să contribuie la atingerea unui nivel superior de pregătire a componentelor modelului de educație fizică.

În societatea contemporană muzica își face intrarea din ce în ce mai mult în practica educației fizice și sportului. În lecțiile de educație fizică și în antrenamentul sportiv, muzica reprezintă un excelent mijloc de ridicare a stării emoționale, de creare a unei atmosfere plăcute de lucru, de alungare a senzației de oboseală.

Folosirea muzicii în educație fizică constituie un ajutor prețios pentru profesor. Muzica imprimă tempoul, ritmul și intensitatea mișcărilor, scutindu-l pe conducătorul lecției de numărătoare și oferindu-i posibilitatea să observe și să corecteze în proporție mai mare exercițiile pe care le efectuează elevii. Recomandările cu caracter metodic vor putea fi făcute într-o mai mare măsură. În lecția de educație fizică, muzica este un mijloc foarte prețios de educare a ritmului, caracteristic tuturor mișcărilor. Poate accelera sau încetini mișcarea, poate să o facă continuă, poate să o facă armonioasă. Scopul principal este realizarea concordanței depline între mișcare și muzică.

Din punct de vedere fiziologic, folosirea muzicii în lecții crează o excitabilitate optimă sistemului nervos, benefică în procesul de instruire.

Fiecare profesor de educație fizică poate găsi în muzica modernă, ușoară sau de dans, un aliat prețios pentru creșterea eficacității lecțiilor sale.

Muzica folosită trebuie să fie în concordanță cu vârsta elevilor, preferințele lor, precum și cu nivelul tehnic de pregătire. Astfel, pentru adolescenți se va folosi o muzică jucăușă, veselă, care se apropie cel mai bine de ritmul lor de mișcare.

În educația fizică școlară, acompaniamentul muzical poate fi realizat prin mijloace audio moderne, care pot face față în integrarea cu succes a acestei cerințe, cu condiția ca profesorul de educație fizică să posede cel puțin un volum minimal de cunoștințe muzicale. Este necesar ca profesorul să-și înregistreze câteva variante de muzică pentru verigile în care găsește potrivită folosirea ei.

Ca indicații metodice generale, jocurile și temele ritmice se folosesc în primele verigi ale lecției, având ca prim obiectiv educarea ritmicității motrice și se adresează, în aceeași măsură, atât elevilor, cât și elevilor.

Acompaniamentul sonor poate fi realizat prin fragmente muzicale înregistrate, diferite instrumente muzicale și este efectuat de profesor sau de elevi pregătiți în acest scop.

În concluzie, integrarea muzicii în lecțiile de educație fizică școlară se înscrie pe linia modernizării stilului și metodologiei de lucru în domeniul nostru, în cadrul procesului de învățământ.

Profesor Anița Isabela

“Ma ville et moi / My city and me”

Elevii clasei a VIII a C, sub îndrumarea doamnei diriginte Bărbuceanu Sorina, profesor de limba engleză și a doamnei profesor de limba franceză Mihai Daniela sunt implicați în proiectul “Ma ville et moi/My city and me”. Acest proiect a luat naștere grație Institutului Francez din București, care a făcut posibil parteneriatul cu Catherine Moulin, profesor de limba engleză la Școala din Grésivaudan, Franța.

Elevii implicați în proiect folosesc ca mijloc de comunicare atât limba engleză, cât și limba franceză, redactând cărți poștale, felicitări și scrisori. Aceștia comunică și pe platforma *Etwinning*, care le permite elevilor să facă conversații într-un mediu securizat, sub supravegherea profesorilor coordonatori.

Proiectul se întinde pe tot parcursul anului școlar 2019-2020 și are obiective precise, promovând dialogul dintre culturi, oferind sentimentul unei perspective comune asupra diferențelor și asemănarilor dintre popoare și îndemnându-i pe elevi să aprecieze diversitatea.

La finalul proiectului, cele doua clase partenere trebuie să pregătească o expoziție, în care își prezintă orașul. Astfel, elevii vor cunoaște un oraș în care nu au fost niciodată, dar pe care îl văd prin intermediul ochilor partenerilor. În prezent, elevii lucrează la felicitările de Craciun, pentru că urmează să facă schimb cu partenerii lor. Cu cele primite se va organiza o expoziție pe panoul școlii, putând să fie admirată de toți elevii.

Prof. Mihai Daniela Ramona

Scoala părinților

Motto: „Spune-mi și o să uit. Arată-mi și poate n-o să-mi amintesc. Implică-mă și o să înțeleg.”
(proverb american)

Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, cât și un climat familial afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. În general, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive, cât și negative, pe parcursul mai multor generații.

„Meseria de părinte” este grea. Adevărata căldură familială se întâlnește în familia în care părinții sunt în relații bune, cu dragoste și autoritate părintească. Atmosfera caldă și de integrare din familie creează climatul necesar pentru munca de educare a elevului. În schimb, lipsa de înțelegere, severitatea, exigența prea mare sau, dimpotrivă, libertatea fără măsură, sunt efecte dăunătoare asupra copilului, dându-i astfel o stare de tensiune nervoasă, de oboseală.

Observăm că volumul de cunoștințe al unor copii depășește cu mult ceea ce știam noi la vârsta lor și chiar unele cunoștințe ale părinților. Datoria învățătorului este de a-i învăța „cum” să-și pregătească lecțiile, „cum” să-și organizeze munca, timpul, viața, să le împărtășească din cunoștințele și experiența proprie.

De multe ori, am constatat că unii părinți prea grijulii au căutat să-și protejeze, să-și răsfete prea mult copilul, acesta devenind fricos, lipsit de inițiativă sau tot timpul cerând ajutor celor apropiați (de obicei, mama), neascultător, greu de adaptat la regulile vieții școlare. Dacă părinții sunt prea severi, cu autoritate dură permanent, copiii trăiesc cu teamă, suferă, și apoi la rândul lor vor deveni plini de asprime cu cei din jur. Alți părinți greșesc în educarea copilului prin schimbarea frecventă a atitudinii, fiind când prea severi, când prea îngăduitori. Această situație este cauzată mai ales de diferența de atitudine dintre părinți și bunici. Astfel copilul va deveni nehotărât, nelămurit cu privire la ce e bine și ce e rău, cu un comportament oscilant.

Familia și școala reprezintă cei mai importanți factori educaționali, fiind adevărații piloni ai educației. Mediul familial îi oferă copilului modele de comportament, pe care le imită cu strictețe. În cadrul mediului școlar, instrucția și

educația se împletesc în mod armonios, gradat, iar acțiunile sunt îndreptate spre un scop comun.

Modelarea comportamentului socio-afectiv al copiilor de vârstă școlară constituie un aspect esențial al activităților educative realizate în școală, dar reprezintă și o preocupare constantă a educației pe care părinții o fac copiilor.

Pentru a realiza ceea ce ne propunem trebuie să începem prin a ne cunoaște copiii. Prin investigația psihică a elevilor săi, învățătorul va descoperi imensul lor potențial și apoi ajungem la „obligația” de a-l valorifica în opera de formare a personalității. Cu cât pătrundem mai adânc în viața copilului, vom cunoaște stările, slăbiciunile, strădaniile, năzuințele lui.

Relația învățător-elev este valabilă numai dacă este instalat climatul de învățare participativă a stilului democrat. Succesul activității educative este determinat în cea mai mare măsură de natura și calitatea relațiilor sale cu elevii clasei. Trebuie eliminată rigiditatea, „distanța” care ne separă de elevi, exigența sporită.

Este bine să putem spune că între educator și elevii clasei are loc un permanent dialog, schimb de informații și mesaje, discuții, dezbateri, o comunicare continuă, într-o atmosferă caldă. În felul acesta îi putem ajuta să treacă peste rețineri, să-și spună în mod liber opiniile personale, să vorbească despre evenimentele la care participă, despre calitățile și defectele lor.

Întotdeauna, educatorul va fi omul care se apropie cu înțelegere și căldură de problemele lor. În felul acesta, elevii dobândesc curaj, respect pentru părerile lor, pentru colegii lor și pentru părinți. Sunt puși în situația de a-și defini personalitatea, devenind colaboratori în educație, participanți activi la procesul instructiv-educativ.

Rolul familiei nu încetează la vârsta școlarității. Este eficientă educația când între cei doi factori există o conlucrare în interesul comun educării copilului. Comunicarea eficientă dintre profesori și părinți se reflectă în dezvoltarea copiilor. Responsabilitatea educației și dezvoltării copiilor trebuie asumată în echipă: școală – familie. Implicarea părinților ar putea aduce multe beneficii: crește stima de sine a copiilor, îmbunătățește relația părinte – copil. Părinții înțeleg mai bine ce se întâmplă la școală. Elevii au note mai mari.

Pentru ca relația dintre școală și familie să fie cât mai apropiată și să-l ajute pe micul școlar să se încadreze în procesul instructiv-educativ, este bine să implicăm părinții în activitățile de consiliere și extracurriculare desfășurate în afara orelor. Părinții vin de multe ori cu idei în realizarea unor activități extrașcolare reușite, sprijină aceste activități. De mare importanță sunt și temele dezbătute în cadrul întâlnirilor cu părinții.

Sunt situații în care apar bariere de comunicare între cadre didactice și părinți, fie din lipsa de experiență, fie din lipsa spiritului de echipă. Pentru binele

copilului, este recomandabil ca, fie prin efortul părinților, fie prin cel al cadrelor didactice, astfel de bariere să fie îndepărtate. În multe cazuri, profesorii cred că părinții nu acordă suficientă atenție copiilor lor sau părinții consideră că profesorii sunt prea distanți și nu se implică suficient. Comunicarea eficientă dintre profesori și părinți se reflectă în dezvoltarea copiilor.

Astfel, dacă un copil trăiește în laudă, va învăța să aprecieze. Dacă trăiește în corectitudine, va fi drept. Dacă trăiește în siguranță, va avea încredere. Dacă trăiește în acceptare și prietenie, va învăța să descopere dragostea în lume.

Prof. Gabriela Nistor

Crăciunul văzut prin ochi de copil

Cu toții știm cât de bucuroși sunt copiii, când, în perioada sărbătorilor de iarnă, doresc să vadă darurile primite de la Moș Crăciun. Acesta este și motivul pentru care voi așterne aici câteva rânduri pentru a înțelege semnificația Crăciunului, prin ochi de copil.

Crăciunul e pentru copii cea mai așteptată sărbătoare. Și pe măsură ce creștem, îi descoperim „sfînțenia și veșnicia”. Colindele, bradul cu steaua în vârf, steaua care nu se stinge niciodată, toate acestea vestesc marea bucurie și taina îmbelșugată: Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos.

Colindele ne inundă inimile cu bucurie și Îl aduc pe Pruncul Ceresc în casele creștinilor. „O, ce veste minunată!” „Trei păstori” și „Florile dalbe” sunt cântece dragi, nemuritoare. Când sunt cântate de copii, glasurile lor îngerești umplu orice casă de lumină, de blândețe și de pace.

Acesta-i Darul cel mai de preț pe care ni l-a făcut Dumnezeu - copiii. Noi, dascălii, trăim să ne educăm elevii, să colindăm împreună cu ei, să-i învățăm semnul crucii și cele plăcute Domnului Iisus și Maicii Sfinte, să dăm slavă împreună Celui care ne-a făcut atâtea daruri.

Ar fi bine ca de Praznicul acesta, fiecare să-și încununeze ușa inimii sale, Duhul Sfânt să dorească să intre pe ea ca să se sălășluiască înăuntru și să dea sfînțire. Căci, iată, El umblă pe la toate ușile să vadă unde să Se sălășluiască, așa cum spun sfintele cântări.

De Praznicul acesta „se veselesc ușile și Cel Sfânt Se bucură în templul sfânt, chiuie glasul în gura copiilor și Hristos Se bucură în mijlocul Praznicului Său ca o Căpetenie de oaste” spunea Sf. Efrem Sirianul.

Pentru copii, sărbătorile sunt calde, pline de bunătatea părinților, a bunicilor, a fraților, cu care împodobesc bradul, ce aduce în casă un aer proaspăt, de munte și de cetină...Spiritul acestei sărbători divine este însușit de oamenii care ne iubesc așa cum suntem! Și aceea este familia! Acesta este spiritul Crăciunului! Bucuria de a ne avea unul pe celălalt, confortul pe care ți-l oferă gândul că ai oameni pe care poți conta. Sărbătoarea Crăciunului este bunăvoință, este iubire, suflete calde, recunoștință!

Ce-ar însemna oare Crăciunul fără colinde?...Colindul este o vibrație a sufletului, transmisă prin muzică și versuri. De aceea, nu există copil care să nu se bucure la auzul colindelor sau atunci când cântă celebrul „Moș Crăciun cu plete dalbe”.

Pentru copii colindatul este un extraordinar prilej de întărire a credinței, de conștientizare a faptului că un bun creștin trebuie să fie onest, bun cu aproapele, să-și respecte părinții și bunicii, să respecte mediul înconjurător. La vârste mai mici, odată cu mersul la colindat copiii sunt mesagerii sentimentului de bucurie. Ideile de dogmă creștină nu primează, bucuria este totul.

Ce-nseamnă totuși Crăciunul?...Ei bine, Crăciunul înseamnă cele mai frumoase tradiții. Obiceiurile sunt cele care împodobesc o sărbătoare unică în măreția și splendoarea ei. Abia așteptă cei mici să meargă cu Plugușorul, cu Capra, cu Sorcova și să le cânte gospodarilor: „Bună dimineața la Moș Ajun”. În multe zone din România tradițiile sunt respectate cu sfințenie. Colindătorii, respectiv, copiii se întorc acasă cu trăistuțele pline de nuci, colaci, mere și alte bunătăți de la gazdele care-au primit colinda. Nu există gospodar care să nu-ntâmpine cu mare bucurie pe colindători, nu există gospodar care să nu-și împodobească casa, nu există casă în care să nu se simtă aroma de cozonac proaspăt, turte delicioase umplute cu nuci și miere și alte bucate cu care an de an îi întâmpină pe cei care vin să le însenineze sărbătorile.

Așadar îndemnul firesc este să ne-ntoarcem puțin la sufletul cald de copil ce emană candoare, bunătate și dragoste. Prin intermediul sărbătorilor de iarnă să revenim la copilărie. Sărbătorind Crăciunul învățăm să readucem în prezent tot ce a fost miracol în trecut: iarna, vacanța, brăduțul, colindele, tradițiile, poveștile la gura sobei și pe....bătrânul Moș Crăciun. Haideți să simțim cu toții Crăciunul prin ochi de copil!

Bibliografie: Paul Aretzu, *Bucuria Crăciunului*, Ziarul Lumina, 17 dec. 2017
Liliana Ursu, *Darul cel mai de preț*, Ziarul Lumina, 17 dec. 2017

Prof. Înv. Primar Irina Matache

Super dascăl

Dragi colegi, am participat în semestrul acesta la workshop-ul intitulat „Super dascăl” și aș vrea să împărtășesc experiența.

Workshop-ul este susținut de Asociația pentru Educație și Cultură *AdLittera* (AECA), având ca principal scop creșterea stimei de sine și a recuperării reputației funcției de dascăl.

„SUPERDASCĂL” este un program de descoperire personală și dezvoltare profesională. *AdLittera* propune îmbogățirea cadrelor didactice cu experiențe ludice, unele pretabile și în jocurile cu elevii, folosind o paletă variată de abordări și instrumente pentru teme predilecte ale educației nonformale. Participanții vor putea utiliza jocul pentru eficientizarea demersului didactic și pentru creșterea motivației elevilor pentru învățare.

Cursul a fost susținut de Bogdan Boiță, licențiat în psihologie, formator și trainer specializat pe comportamente de grup. Totul s-a bazat pe jocul cu piesele de lego, din care am avut de construit diverse situații plăcute pentru colegi. Apoi construcțiile au fost unite, mai întâi câte două, apoi câte patru, până s-a ajuns la o singură machetă. Odată cu reasamblarea pieselor trebuia să inventăm o altă poveste sau să o îmbunătățim pe cea existentă.

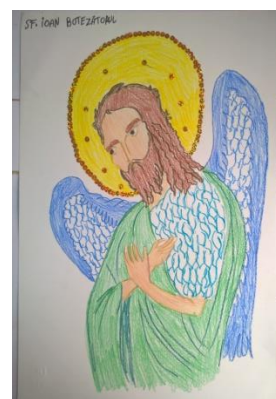
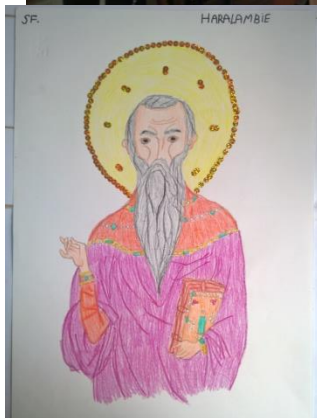
Ne-am putut desprinde timp de două ore de grijile cotidiene și să socializăm prin joc, să comunicăm și să lucrăm în echipă.

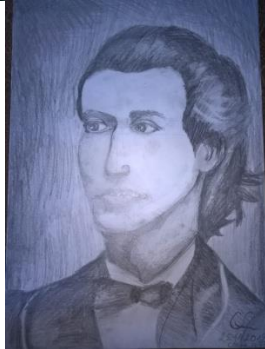
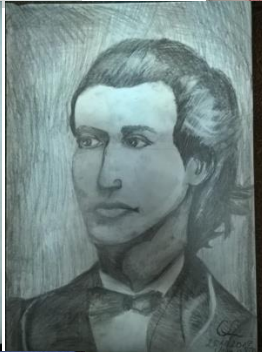
A fost o activitate care stimulează creativitatea, imaginația, comunicarea și care poate fi folosită cu ușurință și la clasă.

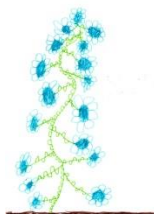
Prof. înv. primar Carmen Comșa



ACTIVITĂȚI, PROIECTE, DESEN





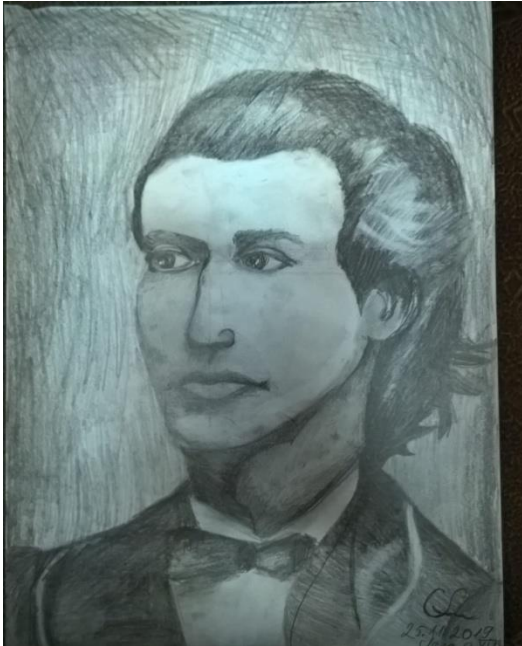


Blue flowers



Blue flowers





Colectiv de redacție:

Director: Traian Schrenk

Director adjunct: Prof. Daniela Burlacu

Coordonatori: Prof. Florin Pătulea, Prof. Cristian Șerban

Colaboratori: Prof. Laura Stoica, Prof. Înv. primar Dana Evelin Petre, Prof. Înv. primar Mădălina Adriana Gheorghe, Prof. Înv. Primar Monica Maria Șahanschi, Prof. Iuliana Pătulea, Profesor Anița Isabela, Prof. Mihai Daniela Ramona, Prof. Sorina Bărbuceanu, Prof. Gabriela Nistor, Prof. Înv. primar Irina Matache, Prof. Înv. primar Carmen Comșa.

Elevii Școlii „Mihai Eminescu” Ploiești